

ЗАКАНЧАЕШЦА першы год яго года. Колькі добрых назваў прынес ён працоўным нашай краіны! Выконваючы гістарычны рахунак XXI з'езду КПСС, калектывы многіх фабрык, заводаў, прадпрыемстваў даюць краіне прадукцыю звыш плана, плаваючы ў лік ужо будучага года. Тысячы і тысячы рабочых, калгаснікаў прыйшлі ў брыгады камуністычнай працы. Як высока ўзрадаваўся савецкі чалавек, яго культура, яго адносіны да выканання свайго грамадзянскага абавязку перад Радзімай. Адна за адной уступаюць у строй новабудовы, асвойваюцца вялікія плошчы новых зямель, вырастаюць новыя гары і вёскі. І ўсё гэта робіцца дзякуючы клопам нашай партыі аб жыцці працоўных, аб палітэніцы іх дабрабыту.

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАПЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

№ 99 (1415)

Серада, 16 снежня 1959 года

Цана 40 кап.

ПІСЬМЕННІК ПРЫЙШОЎ ДА ЧЫТАЧА...

інікі і чытачы? На вечары выступілі больш дзесяці чалавек. Студэнты — народ шчыры. Іны гаварылі каротка, але выразна. Многія крытыкавалі раманы, рабілі аўтары сур'езныя заўвагі. Гаварылі, напрыклад, пра тое, што некаторыя машыны ў раманах напісаны суха, а іншыя — расцвілі. Былі супярэчлівыя ацэнкі асобных вобразаў. Затым выступіў аўтар рамана У. Карнаў. Ён раскажаў, што чытаў матэрыял з крыніцы жыцця, браў прататыпамі сваіх герояў жывых людзей — будаўнікоў Мінска, якія ўзялі горад з поспеху і руіну, зрабілі яго адным з удобейшых гарадоў у краіне.

Абмеркаванне скончылася, але чытачы не разыходзіліся. Многія з іх тут жа ў кніжным кіёску набылі раманы «За годам года». Іны пачалі рыхтавацца да сустрэчы з ім, перачыталі раманы. Унікалі розныя меркаванні, часам нават супярэчаліся. Адым лічылі, што вобраз Зосі Урбановіч, напрыклад, пісьменніку ўдася, другія сцвярджалі, што характар героя інакш «напісаны» аўтарам недастаткова і г. д.

Вядзі, і сам пісьменнік рыхтаваўся да сустрэчы з чытачамі. Прадумаў, якія могуць узнікнуць пытанні, узяў іх у памяць, як прапанаваў над сваім творам, з якімі з'явілі сустрэцца ў жыцці.

І вось у прызначаны дзень сустрэча адбылася. Што яна дала пісьмен-

наму і чытачу? На вечары выступілі больш дзесяці чалавек. Студэнты — народ шчыры. Іны гаварылі каротка, але выразна. Многія крытыкавалі раманы, рабілі аўтары сур'езныя заўвагі. Гаварылі, напрыклад, пра тое, што некаторыя машыны ў раманах напісаны суха, а іншыя — расцвілі. Былі супярэчлівыя ацэнкі асобных вобразаў. Затым выступіў аўтар рамана У. Карнаў. Ён раскажаў, што чытаў матэрыял з крыніцы жыцця, браў прататыпамі сваіх герояў жывых людзей — будаўнікоў Мінска, якія ўзялі горад з поспеху і руіну, зрабілі яго адным з удобейшых гарадоў у краіне.

Абмеркаванне скончылася, але чытачы не разыходзіліся. Многія з іх тут жа ў кніжным кіёску набылі раманы «За годам года». Іны пачалі рыхтавацца да сустрэчы з ім, перачыталі раманы. Унікалі розныя меркаванні, часам нават супярэчаліся. Адым лічылі, што вобраз Зосі Урбановіч, напрыклад, пісьменніку ўдася, другія сцвярджалі, што характар героя інакш «напісаны» аўтарам недастаткова і г. д.

Вядзі, і сам пісьменнік рыхтаваўся да сустрэчы з чытачамі. Прадумаў, якія могуць узнікнуць пытанні, узяў іх у памяць, як прапанаваў над сваім творам, з якімі з'явілі сустрэцца ў жыцці.

І вось у прызначаны дзень сустрэча адбылася. Што яна дала пісьмен-

наму і чытачу? На вечары выступілі больш дзесяці чалавек. Студэнты — народ шчыры. Іны гаварылі каротка, але выразна. Многія крытыкавалі раманы, рабілі аўтары сур'езныя заўвагі. Гаварылі, напрыклад, пра тое, што некаторыя машыны ў раманах напісаны суха, а іншыя — расцвілі. Былі супярэчлівыя ацэнкі асобных вобразаў. Затым выступіў аўтар рамана У. Карнаў. Ён раскажаў, што чытаў матэрыял з крыніцы жыцця, браў прататыпамі сваіх герояў жывых людзей — будаўнікоў Мінска, якія ўзялі горад з поспеху і руіну, зрабілі яго адным з удобейшых гарадоў у краіне.

Абмеркаванне скончылася, але чытачы не разыходзіліся. Многія з іх тут жа ў кніжным кіёску набылі раманы «За годам года». Іны пачалі рыхтавацца да сустрэчы з ім, перачыталі раманы. Унікалі розныя меркаванні, часам нават супярэчаліся. Адым лічылі, што вобраз Зосі Урбановіч, напрыклад, пісьменніку ўдася, другія сцвярджалі, што характар героя інакш «напісаны» аўтарам недастаткова і г. д.

Вядзі, і сам пісьменнік рыхтаваўся да сустрэчы з чытачамі. Прадумаў, якія могуць узнікнуць пытанні, узяў іх у памяць, як прапанаваў над сваім творам, з якімі з'явілі сустрэцца ў жыцці.

І вось у прызначаны дзень сустрэча адбылася. Што яна дала пісьмен-

МАСТАЦТВА НАРОДНЫХ УМЕЛЬЦАЎ

На працягу двух месяцаў вялікім поспехам у жытло горада Рэчыцы карыстаўся раённая выстаўка выяўленчага і прыкладнага мастацтва, размешчаная ў мясцовым краязнаўчым музеі. На гэтай выстаўцы было прадстаўлена каля 250 экспанатаў. Тут і каршыны «Сям'я», «Новая вуліца» самадзейнага мастака Л. Абрамовіча, і работы выяўленчыц, тэатральных і мастацкіх арганізацый, і цікавая разьба па дрэву, інкрустацыя, прадстаўленыя выхаванцамі дзіцячага дома інвалідаў, школы глухонемых, школы-інтэрната і іншымі аматарамі мастацтва. Асабліва захапляюць прастаюць кампазіцыйнага вырашэння вытанкія і вышытыя ў нацыянальных традыцыйных касцюмах, поспілі і ручнікі.

С. МІКУЛА.

У Докшыцкім раённым ДOME культуры экспанавалася перасоўная выстаўка твораў самадзейных мастакоў і майстроў прыкладнага мастацтва. Яе арганізаваў Маладзечанскі абласны Дом народнай творчасці. Абласныя экспанаты выстаўкі выклікалі жывыя запінаўленчыя і жытлоўныя рэакцыі кароткі тэрмін не наведлі звыш 3000 чалавек. Добрая водгукі ў наведвальніцкай атрымаў карціна «Волера Нарач уначы» самадзейнага мастака Г. Сямёнава з Мядзельскага раёна, карціны А. Архірэева «Будаўніцтва Маладзечна» і Е. Худзьковай «У. І. Ленін на пал'яванні». Прыемнае уражэнне пакідаюць скульптурныя працы «Партызан» і «Дзед Талаш» служачага з Крыўкаўскага раёна П. Герасіменкі, мастацкае вышыты і ткацкія вырабы В. Куліж з Свірскага раёна.

А. ГАПАНАЕНАК.

Найдаўня ў прасторнай зале Сасноўскай сярэдняй школы размясцілася спецабласная выстаўка твораў народных умельцаў, якую арганізаваў рабочы камітэт саўгаса «10 год БССР». Мастацкая вышытка і разьба па дрэву, малюнк і ткацкія вырабы — усё гэта знайшло ўспадобанае прызнанне ў мясцовых жыхароў. Асабліва ўвагу карыстаўся малюнак на сюжэце народных казак пенсіонера А. Іванова, тонка зробленыя шытаўкі трактарыста А. Покі, саматканя сур'езна хатняй гаспадыні М. Сухінай, вышыты малодзі свінгарі П. Прорыві, пейзажы роднага Палесся, напісаныя работнікам мясцовай школы А. Кавалеўскай. Усёго на выстаўцы экспанавана 130 работ народных умельцаў.

А. ВЕРАМЕЙЧЫК.

Любанскі раён.

Абмен канцэртамі

Удзельнікі мастацкай самадзейнасці Мінскага бібліятэчнага тэхнікума часта выступаюць з канцэртнымі праграмамі перад прайшоўшымі рознымі прадпрыемствамі горада і Мінска. У сваю чаргу самадзейнасць многіх фабрык і заводаў, навучальных устаноў сталіца наладжвае музычныя вечары для студэнцкай аўдыторыі гэтага тэхнікума. Надаўня тут з поспехам прайшоў канцэрт аматараў мастацтва рамяснага вучылішча № 3.

Г. ШЧАРЫЦКІ.

Заўтра ў Мінску адкрываецца XXI з'езд ЛКСМБ. З гаралоў і вёсак рэспублікі з'яжджаюцца ў сталіцу пасланцы беларускай моладзі. НА ЗДЫМКУ: дэлегатка XXI з'езду ЛКСМБ артыстка Беларускага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы ТАЦЬЯНА БАБКО. Фота Ул. Крука.

НАСУСТРАЧ ПЛЕНУМУ ЦК КПСС

На вахце

З завода яны выйшлі разам. Ішчы напярэдадні Гуткоўскі запрасіў сяброў паісці ў кіно. Іны згадзіліся, і таму чакалі, пакуль начальнік аддзялення здасць змену.

Віктар Казлоў і Віктар Раманаў моўчкі ішлі побач з Леанардам Гуткоўскім. За гадзіну сумнага працы на заводзе яны вывучылі характар Гуткоўскага. Той не любіў, каб яго перашкаджалі думаць. Маладыя работнікі жартавалі: «Начальнік творыць...»

Казлоў і Раманаў ціха перагаварваліся між сабой. Так іны падыйшлі да кінаватра «Змена».

— На які сеанс білеты браць будзем? — запытаў Казлоў Леанарда.

Той здаўлена паглядзеў на сяброў.

— У кіно мы сёння, хлопцы, не трапім. Справа ёсць... Зойдзем да мяне...

Праз нейкі час яны былі ў кватэры Гуткоўскага. У адным з пакояў забавіліся дзеці. Гуткоўскі запрасіў сяброў за стол і прапанаваў пачытаць пісьмо за подпісамі кандыдата ў члены Праўдывага ЦК КПС С. Мазурава і старшыні Савета Міністраў БССР П. Кісялёва. Ад іны працоўных нашай рэспублікі яны дакладвалі Цэнтральнаму Камітэту КПСС аб поспехах па ўдзельніцтве сельскай гаспадаркі ў рэспубліцы.

— Чыталі! — у адзін голас адказаў Гуткоўскі.

— Добра, што чыталі, — задаволена заўважыў Гуткоўскі, — а вывады для сабе якія зрабілі?

Брыгадзір Віктар Казлоў па словах у кішню не лаціў. Ён усміхнуўся і адказаў:

— Учора пасля змены праправаў, як брыгада абавязальнасці ў гонар Пленума выконвае. Нядрэнна атрымаўся. Якасьці прадукцыі выдаліся...

— А надалей? — не здаваўся Гуткоўскі.

Дзевяць Віктараў, якіх іх картам называюць на Мінскім электратэхнічным заводзе, не лёгка былі ўзяць голымі рукамі. Іны хітра перагандуюць і падрабіліна расказалі кіраўніку ўчастка аб канструкцыі новага пратасавання, распрацоўку якая яны маркуюць закончыць да дня адкрыцця Пленума.

Парыліва пуслаў таварышаў Гуткоўскі, зрабіў папраўку ў асцяжкі, а потым падыйшоў да іх на другі год зямігодкі.

На наступны дзень на кароткім сходзе вырашылі стаць на вахце ў гонар Пленума ЦК КПСС.

Работа пайшла больш актыўна. Часцей сталі выходзіць з варту прайшоўшыя аўтаматна з трансфармаватараў для калгасаў і саўгасаў, розным электраабсталяваннем для прадпрыемстваў. Больш стала работ у вырабальніцкай частцы. Завод пачаў выпускаць регулятары напружання. Паўстала пытанне: як праводзіць вырабаванні іх? На регулятары да дзесяці розных праправаў. Кожны з іх неабходна правярць асобна пры дапамозе спецыяльных пратасаванняў, у рознай камбінацыі. Выправаваў першую невялікую партыю. Часу зашло многа, а прадукцыйнасць была нізкая. На ўчастак з іх паўстаў палі ў новай і новай регулятары.

— Ці нехта сканструяваў пульт адначасовай праверкі ўсё асцяжкі праправаў? — запытаў таварышаў Гуткоўскі.

М. БУРБІ.

Весела і цікава

Шкава і весела праводзіць калгаснікі Чашніцкага раёна адпачынак. Да іх пачаўся — 18 сельскіх клубаў, 9 сельскіх і дзве раёныя бібліятэкі, у якіх звыш 107 тысяч кніг сельскагаспадарчай, палітычнай і мастацкай літаратуры.

Регулярна праводзіцца канферэнцыйны чытачы на творах беларускіх і рускіх савецкіх пісьменнікаў. Развіццё мастацкай самадзейнасці. Ціпер у ёй прымаюць удзел каля 1500 чалавек. За 11-месячны сама-

Пасля заканчэння рабочага дня многія засталіся на ўчастку. Леанард Гуткоўскі, Віктар Казлоў і Віктар Раманаў пачалі пошукі разам. Брыгадзір Аркадзь Шамак рашыў наладзіць бібліятэку палітэхнічнага інстытута, параціца з вопытнымі спецыялістамі.

Студэнт-вяхорнік Аркадзь Шамак думаў, што прыйдзе на работу раней за ўсё. Хацелася яшчэ раз правярць разлікі, але тут ужо былі таварышы. Ён паказаў Гуткоўскаму асцяжкі. Той уважліва разгледзеў яго і сказаў сапраўды першаму памочніку — Віктару Раманаў:

— Нашы меркаванні пацвердзіліся. Будзем распрацоўваць чаржы.

Гуткоўскі абійшоў участкі. Неудаволена вярнуўся з работ пакой. Выправаваў регулятары янола марудна. Амаль без перапынку звачыў тэлефон. Ходам выправаваў чыкавілі дырэктар завода, сакратар партыйнай арганізацыі... Чым мог парадваць іх Гуткоўскі?

...Поспех прайшоў на адразу. Пад кіраўніцтвам Гуткоўскага і Раманава хутка распрацавалі канструкцыю, зрабілі ўсе чаржы. Працавалі дзень і ноч. А потым сабралі пульт. Ціпер можна было адразу выправаваць усе праправаў регулятары. Прадукцыйнасць працы павысілася ў шэсць разоў.

Неяк на адным са сходаў дырэктар завода назваў выправаваўніцка шукальнікамі. З таго часу і так і называюць шукальнікамі. І трэба адзначыць, што выправаваўніцкі ўсё час настолькі працываюць помукі час новых метадаў работ, канструююць высокапрадукцыйныя пратасаванні.

Іх трываюць два. Больш палавіны скончылі тэхнікумы, астатнія прыйшлі на завод, закончыўшы спецыяльную школу. Тут яны набылі спецыяльныя, сталі выправаваўнікамі. Пачаў усё аддзяленне вучыцца майстарства, сталі выправаваўнікамі. Пачаў усё аддзяленне вучыцца майстарства, сталі выправаваўнікамі. Пачаў усё аддзяленне вучыцца майстарства, сталі выправаваўнікамі.

Камсамольцы Аркадзь Шамак працуюць на самым высокаму прапару. Ён скончыў тэхнікум, а цяпер займаецца ў інстытуце. Скончылі тэхнікумы начальнікі участка Леанард Гуткоўскі, майстар камсамольцаў Віктар Раманаў.

Аркадзь Шамак — адзін з першых шукальнікаў. Разам з Віктарам Раманаў ён сканструяваў пратасаванне для аб'ект магнітнаправа. Зусім нядаўня Аркадзь распрацаваў новую канструкцыю камплектна-трансфармаватараў падстанцыі.

Усё ў аддзяленні зроблена рукамі выправаваўнікаў. Яны самі машыны равалі і наладжвалі абсталяванне, вучыліся прававаць у перадавых калгасаў. Леанард Гуткоўскі з брыгадзірам Віктарам Казлоўным пераймаў вопыт у трансфармаватараў ма-коўскага завода, Віктар Гайдук вучыўся ў харкаўчана. Ціпер прымаюць на вопыт да іх.

— Ціпер перад намі — новая задача, — гаворыць Леанард Гуткоўскі, — мы павінны дапамагчы прайшоўшым з выпуску новага абсталявання. Трэба павышаць каэфіцыент карыснага дзеяння, змагацца са стратамі электраэнергіі...

Дзевяць калектывы выправаваўніцка ісе працоўную вахту ў гонар Пленума ЦК КПСС.

М. БУРБІ.

ІДЗЕ АГЛЯД КАЛГАСНА-САЎГАСНАЯ САМАДЗЕЙНАСЦІ

МАСАВАСЦЬ, МАЙСТЭРСТВА, СУЧАСНАСЦЬ

Шэсць дзён праходзіў агляд мастацкай самадзейнасці калгасаў і саўгасаў Маладзечанскай вобласці. Ва ўтульным памяшканні гарадскога Дома культуры, з ранку да позняга вечара гучалі дэбаты песні, лірычная музыка, трапныя частушкі, выконваліся жыццерадасныя танцы. Калгаснікі і рабочыя саўгасаў ад шчырага сэрца ўслаўлялі вольнае замужнае жыццё на шчаслівай савецкай зямлі.

Прайшоў трохі больш года з таго часу, як працоўныя Мінска гарача віталі самадзейных артыстаў Маладзечаншчыны на Докадзе самадзейнага мастацтва і радаліся іх творчым поспехам. Але тады гонар вобласці абаранялі лепшыя самадзейныя калектывы ўсёх вядомых, раённых і гарадскіх дамоў культуры, прафсаюзаў.

Ціпер жа сваё майстэрства дэманструюць калгасна-саўгасныя артысты, якія ўнеслі новы ўклад у культурны адзінкі вобласці.

Мастацкая самадзейнасць калгасаў і саўгасаў большасці раёнаў Маладзечаншчыны, у параўнанні з напярэднямі аглядамі, значна выраста, стала больш масавай. Дастаткова скажаць, што ў вобласці ўжо ёсць 50 калгасных змешаных хораў.

Репертуар харавых калектываў, аркестраў, ансамбляў, частушчанаў, аматараў мастацкага слова вельмі разнастайны, ён ахоплівае шырокае кола тэм сучаснага жыцця. Гэта пераважаюць творы савецкіх аўтараў, у тым ліку беларускіх кампазітараў і пісьменнікаў, а таксама сучасныя і традыцыйныя народныя творы, класіка і творы краіны народнай дэмакратыі.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

Танцавальныя калектывы, акрамя выканання ўжо вядомых беларускіх народных танцаў, паказалі некалькі новых.

ікаваў кадрыляў, выяўленых і запісаных са слоў старажылаў.

Найбольш размах набыла харавая самадзейнасць. І гэта не выпадкова, бо ў Маладзечанскай вобласці штогод у ліпені праводзіцца вядомы ў рэспубліцы традыцыйны свята песні на возеры Нарач. У іх заўсёды ахвотна прымаюць удзел калгасныя хоры.

Значная колькасць харавых калектываў паказала добрыя дасягненні, пазнаў вакальную культуру (асобны творы выконваліся без суправаджэння). Асабліва прыемнае ўражэнне пакінуў хор калгаса «Беларусь» Маладзечанскага раёна. Яго строінае, злітае гучанне прынесла слухачам сапраўдную асаду. Хор, якім кіруе асцяжкі і працавіты метадзист абласнога Дома народнай творчасці тав. Сумко, выканаў з удзяным песні: «Красуйся, любімая Айчына» Аляксандрава, «Заспяваўла радасць», «Янка», «Як і ў мамкі была».

Цікава выступіў змешаны хор калгаса імя Варашылава Вілейскага раёна ў складзе 65 спевакоў. У творчасці гэтага хору удзельнічаюць вышні вайсковы са спевакамі па аналёгію культурнай выканання. Вопытны кансультант, хармаістэр Маладзечанскага ансамбля тав. Валыншчык, на высокім мастацкім узроўні ён паказаў беларускія танцы: «Івнечку кадрыля» і «Маладзёжы».

Калектывы калгаса «Радзіма» Смаргонскага раёна (кіраўнік тав. Дзяржэра) выканаў літаратурна-мастацкі саматанец «Сям'я» выканаем, а самадзейныя спевакі і танцоры пад кіраўніцтвам тав. Ходас з калгаса «17 верасня» Мядзельскага раёна — музыка-харэаграфічнае асцяжкі «Святая ўраджа».

На жаль, гэта яшчэ вельмі сур'езны матэрыял, над ім праца яе след прапанаваць выканаўцам і рэжысёрам.

Нельга не напамінуць культурна-адукацыйнае дабрага хору калгаса «Вільнявічы», усю праграму да агляду прадставілі на ніжнім мастацкім узроўні, аддаўшы перавагу не самабытнаму сучаснаму народнаму мастацтву, а лёгкім нумарам для забавы.

Поспехі мастацкай самадзейнасці калгасаў і саўгасаў Маладзечанскай вобласці трэба ўсмерна замацоўваць.

Ул. ГАРАЧУН.

Сустрэча працаўнікоў горада і вёскі

Шкава і весела праводзіць калгаснікі Чашніцкага раёна адпачынак. Да іх пачаўся — 18 сельскіх клубаў, 9 сельскіх і дзве раёныя бібліятэкі, у якіх звыш 107 тысяч кніг сельскагаспадарчай, палітычнай і мастацкай літаратуры.

Регулярна праводзіцца канферэнцыйны чытачы на творах беларускіх і рускіх савецкіх пісьменнікаў. Развіццё мастацкай самадзейнасці. Ціпер у ёй прымаюць удзел каля 1500 чалавек. За 11-месячны сама-

Поспехі мастацкай самадзейнасці калгасаў і саўгасаў Маладзечанскай вобласці трэба ўсмерна замацоўваць.

Ул. ГАРАЧУН.

«ПЕТР КУПРЫЯНАЎ» — работа маладога скульптара С. Вакара.

З камсамольскім запалам

Астрамечаўская бібліятэка мае багату гісторыю. Яна была адкрыта ў 1905 годзе. У той памятны год сяліне вёскі Астрамечава па калейцы абіраў грошы, каб адкрыць сваю народную бібліятэку...

З таго часу мінула шмат год. Ціпер на паліцах бібліятэкі — звыш дзевяццаць тысяч кніг. Загарае ёю выпускніца Мінскага бібліятэчнага тэхнікума камсамолка Ніна Юшчык.

Запісана ў нас каля 500 чалавек. — гаворыць яна, — а на самай справе чытачоў значна больш. Многія бяруць кнігі, а чытае іх уся сям'я.

Кожны аўтарак і чачер Ніна Юшчык робіць падворны абход сваіх чытачоў. Ёй дапамагаюць актыўнасці, іх у бібліятэцы многа — 18 чалавек. Вядома, можна і не хадзіць. Але калі прыйдзе да калгасніка ў дом, абавязкова дае тры кнігі пакінець у сябе. Нядаўня бібліятэкарка пабывала ў вёсцы Цюпрыкі, кожную сям'ю наведвала. Запісала піль новых чытачоў, дзевяць — абмянялі кнігі. Нямнога! Але кнігу не вельмі проста прынесці і пакінуць. Трэба раскасаць пра яе, часам утлаас крыху пачытаць, на розныя пытанні адказаць.

Бібліятэка ўспамінае, як аднойчы прыйшла яна ў брыгаду. Было гэта летам, у час абеднянага перапынку. Калгаснікі адпачывалі і ніхто не заўважыў Ніну Юшчык. А яна стала, бяжучыя скрануца з месца, каб не перанічыць усхваляваны расказ.

— Вядоце, як ён мучыўся... Другі чалавек, вядома, і без ног бы прахыць, а лёгчы?.. Ну, знацьчы, ляжыць ён у шпіталі і думае-думае... А побач з ім у палаце ляжаў адзін камісар — паміраў чалавек, а ўсё ж думаў, як дапамагчы Марксізму.

Ніна Юшчык успамінае: дзямі калгасніка Марыя Раманаў узяла ў бі

ШЛЯХІ ЗБЛІЖЭННЯ ЗНОЙДЗЕНЫ

З пасяджэння мастацкага савета Беларускага тэатра оперы і балету

Недараўна маля іначы ў рэпертуары Беларускага тэатра оперы і балету нацыянальнага спектакля. Або гэтым гаварылі ўжо неаднаразова, але асабліва ам пад паўхам не відавочна п'янаваты тут нашы творчыя сілы пісьменнікаў і кампазітараў. У многім вінаваты і само кіраўніцтва тэатра. Бо шчыра кажучы, яны доўгі час не маглі надасці паміж сабою сталую творчую сувязь, знайсці агульную мову пры стварэнні артысцка-навуковага Беларускага рэпертуару.

Нарэшце, у мінулым і сёлётым годзе кіраўніцтва тэатра зразумела свае ранейшыя памылкі і пачалі настойліва шукаць шляхі збліжэння з беларускімі паэтамі і кампазітарамі, пачалі прыцягваць іх да працы над новымі операмі і балетамі. Гэта дазволіла станаўліва выйсці з пачатковага Я. Глебаў п'яна зараз на кіраўніцтва Я. Рамановіча балет «Мара балерыны», кампазітар Ю. Семініка — лірыка-камічнаму оперу «Калочная ружа» на лібрэта А. Бачыла. Над новымі операмі кіраўніцтва прапунуе М. Калачыніска, А. Астрэйка, А. Бялевіч, К. Штоў. Аднак усё гэта яшчэ не можа вырашыць складанай рэпертуарнай праблемы. Таму не выпадкова пачаўся аб'яднаць аб новых беларускіх опера-балетных творах, перш за ўсё, на сучасную тэму, было вынесена на пасяджэнне мастацкага савета тэатра з запрошэннем на яго беларускіх пісьменнікаў і кампазітараў.

Галоўны рэжысёр Д. Александровіч і дырэктар тэатра П. Лютавіч акцэнтавалі ўвагу прысутных на тым, што выдатныя савецкія будні, героі нашых дзён яшчэ не знайшлі свайго адлюстравання ў беларускім опера-балетным мастацтве. А народ жа хоча, каб не толькі ў драматычных, але і ў музычных спектаклях былі адлюстраваны вялікія падзеі савецкай рэвалюцыі і ўвабляючыя вобразы нашай сучаснасці.

Запрошаны на мастацкі савет паэты і кампазітары праявілі вялікую актыўнасць у абмеркаванні праблемы. Асабліва гарачыя спрыякі рэагавалі вакол таго, на якіх тэм варта пісаць сучасныя оперы і балеты і як трэба працаваць над імі. Паглядзіце тут у многім выступачных не супадзілі. Паводле слоў М. Аладава, лібрэта, напрыклад, не можа быць самастойна лібрэтарным творам, а робіцца яны разам з кампазітарам пасля таго, як спачатку складзены сцэнарны план. Тут жа М. Аладаў спаслаўся на асабісты практычны вопыт: імяна па такому прычыну ў свой час пісалася ім сумесна з паэтам П. Глебаў опера «Андрэй Кашчэў» і зараз ён пачаў работу з паэтам М. Калачыніскам над новай операй «Гульніца чаралезе».

Р. Пукст таксама прыхільны таго, каб паэт-лібрэтыст і кампазітар з пачатку пачыналі працаваць разам і пачыналі пісаць оперу пасля вырашонай дакладнага сцэнарыя. Апрача таго, Пукст лічыць неабходным далучэнне да стварэння операга твора будучага пастаўшчыка, ад чаго творчая праца значна паскорыцца.

А. Бачыла не згаджаецца з папярэднімі выступачнымі. Спаслаўчыцца на даўнія традыцыі, ён даводзіць, што лібрэта мае поўнае права на самастойнае існаванне, а кампазітар павінен пісаць оперу толькі на гэтых лібрэтарных творах, а не па сцэнарыю.

— Бо калі паэт не саргзе тэму і сюжэт сваім сэрцам, калі ён не пакіне глыбока чалавечыя пацвяржэнні, — сказаў А. Бачыла, — твор атрымаецца ілюстрацыйным, безапаўнава. А стварэнне опера на сцэнарыю плану не нічужа прывядзе да такіх дрэнных вынікаў.

Аб тым, што кожная сучасная опера павіна заключыць у сабе праўдывыя жыццёвыя канфлікты і раскрыць багатае душы, жыццёвы рысы савецкага чалавека, гаварыў народны артыст БССР І. Балойн.

Цікавымі думкамі наконт стварэння сучасных опера і балетаў падзяліліся кіраўнік балетнай студыі Палаца культуры прафсаюзаў Р. Чарохоўская, пісьменнікі А. Русак і Я. Шахавіч. Асабліва важная размова на пасяджэнні ўзнікла аб самой тэматыцы опера-балетных твораў. Многія не падзялілі думку П. Лютавіча пра тое, што гістарычная тэма ўжо аджыла свой век і да яе не варта больш звартацца кампазітарам.

Я. Цікоці, Р. Пукст, А. Бачыла заўважылі, што герцаіне мінулае і нашага народа, гістарычныя з'явы, якія ўдзялі могуць і павінны знайсці адлюстраванне ў музычна-сцэнічнай творчасці. Таму опера «Андрэй Кашчэў» М. Аладава, «Панел Каркавіч» П. Падквірава пасля адвадзенай дыскусіі павіны мець права на пастаўку ў тэатры.

М. Калачыніска зусім слухаў скарыдзіць на тое, што аўтары лібрэта часам бываюць няўважлівымі ў сваёй працы, бо яны знаходзіцца ў поўнай залежнасці ад кампазітара, ад п'янаў і нават ад выканаўцаў. Таму залада тэатра, гаворыць ён, — ліквідаваць гэтую няўважлівасць, расцеснічыць лібрэтары, каб яны самі сабе Калі, скажам, паэт, які напісаў новы твор, можа паказаць яго на п'янаў іх сёўкі, паравіцца з таварышамі, то аўтары лібрэта павінны быць такімі ж, як і мастакі і філосафы, загартуваныя масткі і паходзіць будучы сваёй краіны. Ён павіна ў розных месцах нашай зямлі і сёўкі з удаслівяй яго ўвага ўдзяляцца ў няважлівасці з'яві і змены ў жыцці савецкіх людзей. Ён улюбены ва ўсё прыгожае, гарачыня, характэрнае для нашай стайнікі саюзаў пісьменнікаў і кампазітараў.

Некаторыя прамоўны, у тым ліку А. Бачыла, скартавалі паргаганізаваны тэатра М. Рамановіч, закрываючы пытанне пра працяглы нацыянальны творчы спад працоўных Мінска. Чаму б і справаўны, які прапануе М. Рамановіч, опернаму тэатру не выпусціць абмежаванне са складкай на прагляд трох спектакляў, уключаючы і адзін беларускі твор? Гэта будзе значна саздзі інашчэ справе выхавання любіў і нашых гледачоў да нацыянальнай музычна-сцэнічнай культуры.

Цікава і патрыячная размова адбылася на мастацкім саўеце і, можна спадзявацца, што яна дадасць у будучым надзвычайныя вынікі.

Жаданым гостем у вёсках Маргелёўскага раёна з'яўляецца калектыў мастацкай самадзейнасці калгаса «Расія». Жывялоўцы, механізатары, палыводы стварылі агітбрыгаду, якая лавыла ва ўсіх калгасах раёна і дала каля 80 выязных канцэртаў.

На задку: агітбрыгада калгаса «Расія» Маргелёўскага раёна.

Не ўсе ружы свежыя

Сярод многіх тамоў у поле вагаша зроку трапіла невялікая кніжка з пэтым, хваляючым загаловам «В походе и дома». Адагартуў укладку і крмыч некажна для себе даведзена, што ў ёй змяшчаюцца а з вершамі і байкі. «Напэўна ж і вершы сатырычнага характару», — прыцягвае ўвагу і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Вайна прайшла «огнем і холадам». Не палічыў малую не сцэнарыяны зямлі, у імя існавалага тэатра, у імя гаворыць і вершы «Уж не перастане»... Ён будзеца таксама на антытэзе і нисе ў сабе вялікую думку і пацуду. Вось які змест гэтага твору.

Важна і карысна

Маладзечанская абласная бібліятэка яшчэ ў залатым годзе пачала вельмі карысную справу — выпуск зборніка «Атэістычны і навуковы вядомы — у масе!». Гэта метадычны і бібліяграфічны матэрыял у дапамогу масавым бібліятэкам і сельскім клубам. Праўда, бібліятэка выдала толькі два такія зборнікі. Яны даюць каштоўныя парадкі работнікам культуры, як падрыхтаваць і правесці тое ці іншае мерапрыемства па прапагандзе атэістычных ведаў. Тут таксама можна знайсці і з перадавымі вопытам працы лепшых прапагандыстаў навукова-прыродазнаўчай літаратуры. Напрыклад, у другім выпуску зборніка Н. Краўчанка расказвае аб вопыце Палацанскай сельскай бібліятэкі, якая праводзіць дзейную прапаганду атэізму. Аўтар гаворыць аб формах і метадах работы з кнігай. Гэты артыкул вельмі ўдзяліла інструкцыйны матэрыял іншых раздзелаў зборніка. Асабліва карысна было б уключыць бібліяграфічны агляд на тэму «Атэізм у творах беларускіх пісьменнікаў». Яма ў адрозненні ад рэкамендацыйнага спіса артыкулаў, якія змяшчаюцца на гэтую тэму ў нашым рэспубліканскім перыядычным друку.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Увогуле справа, якую пачала Маладзечанская абласная бібліятэка, вельмі карысная і яна павіна быць прадоўжана.

І. САНКОВА,
загладчыца кабінета бібліятэказнаўства Дзяржаўнай бібліятэкі імя У. І. Леніна.

Зборнік выйшаў ў свет тыражом па 1000 экз. і ўсе яны разышліся па бібліятэках толькі Маладзечанскай вобласці. Падобныя матэрыялы трэба выдаваць значна большым тыражом, каб яны былі ў кожнай бібліятэцы рэспублікі.

Эстафета культуры

Пачалося гэта так. Гуртоўшчы Лагойскага раённага Дома культуры выехалі ў калгас імя Дзяржынскага. Тут яны даўлі канцэрт. На калгаснай сцэне выступілі спевакі, танцоры, дэкалятары. Кожны нумар праграмы сустраў адарэны прысутных.

Пасля канцэрта гуртоўшчы ўручылі эстафету культуры калгаснаму калектыўу мастацкай самадзейнасці і перадалі перадаць яе далей. Неўзабаве дзяржынскі пабылаў ў суседняй сельсакасападарчай арцелі «8 сакавіка».

З таго часу эстафета знаходзіцца ў дарозе. Яна пабывала ўжо ў дзесяці каля населеных пунктаў і ўсюды вялікае ажыццёвае гуртоўскай работы. Цяпер у раёне цяжка знайсці такую вёску, дзе б не было свайго самадзейнага калектыўу.

Да чахаўскіх дзён

Выканаўчы камітэт Гродзенскага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных стварыў камісію па правядзенню ўрачыстасцей, звязаных са сталежароўня А. П. Чахава.

На прапярэднях, ва ўстановах і школах Гродна будуць прачытаны лекцыі і даклады аб жыцці і творчасці вялікага пісьменніка. У абласной бібліятэцы імя Э. Ажэшкі адбудуцца чахаўскія чытанні. Усе бібліятэкі і чытальныя залы горада наддадуць выставкі, прысвечаныя змянальнай даце.

ТВОРЧАЯ ТРЫБУНА

Жанр надзённай песні

Частушка ў наш час — адзін з самых папулярных, самых распаўсюджаных жанраў паэтычна-песеннай творчасці беларускага народа. Першыя запісы яе адносяцца да другой паловы XIX ст. Такім чынам, частушка — жанр параўнальна нова, аднак у ёй з асаблівай пачаўшай знайсці сваё адлюстраванне паэзіі, назды і думкі, якія хвалявалі наш народ на працягу апошніх дзесяцігоддзяў.

Перажыў свой час зямовы і абрадавыя песні, былі і дэлегны, скажам знайсці казку аб сённяшніх дзнях, але жыццё і псыхалогія развіваецца частушка. Яна гучыцца на калгасных ніпах і будоўлях, на клубных сядзібах і ў палатках культуры, у вёсках і горадах, на фабрыках і заводзе. Частушка трымае месца займае на святах песні, на дэкадах мастацкай самадзейнасці, у прафесійных харавых калектыўах, у музычных праграмах радзінных перадач.

Шырокую дарогу да сэрца слухачоў частушка заваявала сваёй праставай, лаканічнасцю, багатай вобразнасцю, непадробным пацудым шчырасцю.

Чапа поўнага біялітаснай сатыры і дабрадушнага гумару частушка жыва адгукаецца на самай аддаленай тэме сучаснасці, крончыш у нагу з жыццём. Менавіта там акадэмік Ю. М. Скалоў назваў частушку «слэвічным кінематографам».

У даўняй частушцы гучыцца радасць нахлінай працы, якую пазналі савецкія людзі ў савецкім жыццёвым калектыўе, у дружнай сямі народоў СССР, гарачыя патрыятычныя заклікі роднай Камуністычнай партыі на ўдзялі савецкай гаспадаркі.

У савецкай частушцы прыкметна развіццё і сатырычны напрамак. Сваім вострым словам частушка змятаецца з заганамі, ганіць аб'якоў, высмейвае дрэнныя чалавечыя ўпярэдніцтвы.

Скажам, навошта ляць ці паўчыць таго, хто не прытэдуе на вяломошці? Але ж падобныя славесныя хадкі час-час трапілі на старонкі перадыдзенага друку і, што граха таіць, кранеж браўлівае сэрца якога-небудзь кампазітара. А там глядзіш, і з'яўляецца «нахлінае» музыка, напрыклад, вась на такіх радкі:

Электрычнасць зае вета, Асядзе вушч шпур, І начамі гэтак светла, Як у мілай на душы.

Мастацкія сродкі паказу банальныя, няўдаўныя, вобраз не ўспрымаюцца як рэальны, бо само параўнанне негатыўнае. Аўтар, вядома, насперак выразаў «чужая душа пацуды» хоча даказаць, што гэта пацуды хоча пацуды за тых электрычных агнёў, які з'яўляюцца ўчым. Сылочны як з рэкава метафараў і параўнанняў, унутраны свет сваёй герцаіні аўтар раскрывае ў такіх радках:

Нібы сонца, поляр яркі, Спірыт, атоў, дзвочных рук — І героём дзяржынскім Наша Ліда Асіюк.

Вось, сапраўды, у агорадзе лебяды, а ў Кіеве даядзкія. Расставішы не да месца ўмацаваныя злучнікі ў скажам інверсійнае канструкцыі, аўтар прыходзіць у захваленне, ад гэтага, багатага запісы частушак апублікавалі ў сваіх працах У. Дабравольскі, Е. Рамановіч, П. Шыў і інш. У савецкі час частушка перажыла новы этап свайго стагнаўлення; яна апавітавала працу савецкага чалавека, калектыўную працу, якая ў сацыялістычным грамадстве стала справай гонару і славы. Вялікая колькасць частушак змянялася ў перыядычным друку, у раздэле фальклорнага зборнікаў, выданых на ініцыятыву Вялікай Айчыннай вайны.

У пасляваенны перыяд частушкі друкуецца часта ў рэспубліканскіх газэтах і часопісах. А Гомельскі Вібескі абласны лямпа народнай творчасці да 40-годдзя БССР выпусціў шэраг частушак з тэматыкай «Савецкая вайна». (Дарэчы, добры ініцыятыўа не знайшла чамусьці неабходнай падтрымкі з боку кіраўні-

цтва рэспубліканскага Дома народнай творчасці, і патрыячная справа не стала прыкладам для другіх абласных дамоў народнай творчасці.) Зараз у сектары фальклору Інстытута мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору АН БССР падрыхтаваны зборнік беларускіх частушак, які найбольш поўна ўключае лепшыя ўзоры народнай творчасці як савецкага, так і дакрасціўскага перыяду.

Як быць, ёсць порах у параху-сіху. Тады навошта ж шукаць тое, што не згублена? Што ж дзятчыцы арыгінальнай мелодыі беларускіх частушкі, то і тут тава. П. Маргалік даў непраўільнае тлумачэнне.

П'еса і яе ўвасабленне

[ЧЛАВЕК ВЯРНУСЯ ў Бабруйскай тэатры]

У спектаклі «Чалавек вярнуся» Бабруйскага драматычнага тэатра мы знаёмімся з многімі героямі — удзельнікамі драматычных падзей, што разгортваюцца ў вялікай сямі старога рабочага Рамана Кацубы. Драматург П. Васілеўскі вядзе ў творы гаворку аб любові да Радзімы, вернасці свайму патрыятычнаму абавязку, аб адносінах чалавека да калектыву, да грамадства. Сюжэтны стрыжыць спектакля — гісторыя Сяргея Кацубы, «блуднага сына», які пасля доўгіх год вандравання на чужыне вяртаецца ў баявую хату. Ужо сама сітуацыя, хоць і не новая ў драматургіі, дае аўтару магчымасць паразважаць і стварыць цікавыя, вострыя канфлікты.

Вярнуўся чалавек, якога ўжо не чакалі. Як адбілася на ім жыццё ў капіталістычным свеце, які ставіцца ён да савецкай рэвалюцыі, што чаканае ў яго роднай сям'і? З першага знаёмства з Сяргеем (артыст М. Ярмаўніка) адчуваем, што ён за гэты семнаццаць год не страціў нічога з любові да Радзімы, нягледзячы на бруднае паўвясенне і жэм, якім аблыталі на Захадзе яго розум і сэрца. Артыст добра перадае хваляванне героя, яго гарачае імкненне да спраўданага жыцця. Сяргей ужо адчувае сябе ў радах такіх рабочых, як брат Віктар, марыць працаваць на заводзе, дзе працаваў усе жыццё яго бацька.

Першы акт найбольш насычаны падзеямі. Тут Сяргей сустракаецца з жонкай Кацубы, якая выйшла замуж за яго ў колішняй сяброўцы Шаркуна. Ён размаўляе з Шаркуном. Нарэшце, тут жа з'яўляецца да яго зраджык Надбайла, разам з якім Сяргей сядзеў у лагэры і які імкнецца прымусяць Сяргея дапамагчы яму ў брудных шпіёнскіх справах. Усе гэтыя драматычныя сцены патрабуюць ад акцёра чуйнасці да вобраза, глыбокага пранікнення ў псіхалогію героя, і правільна, што М. Ярмаўніка не пайшоў шляхам звышчужага адлюстравання пачуццяў героя. Артыст іграе стрэмава, дакладна. На жаль, толькі часам яму не стае выразнасці, таму герой здаецца залішне базілейным, абіякавым.

Тут, мусіць, вінаваты і аўтар п'есы, бо паводзіны героя не заўсёды глыбока абгрунтаваны псіхалагічна і лагічна. Не пераконана, напрыклад, гісторыя з Надбайлам. Сяргей — чалавек смелы, сумленны, рашучы. Але вось Надбайла — Пятроў напамінае яму, што той працягаў некалькі лекцыяў аб беларускай літаратуры ў шпіёнскай школе. Праўда, Сяргей не ведаў гэтага, калі заўважыў чытаць лекцыю, каб прымусяць Сяргея ледзь не зраджыць Радзіме. Мусіць, аўтар не хацеў зламліваць героя вялікім злачынствам. У такім выпадку, відаць, трэба было больш пераканаўча паказаць прычыны, якія перашкаджаюць Сяргею адразу пайсці і расказаць аб усім.

Гэты, на першы погляд, маленькі пралік адбіўся на ўсім спектаклі. Да канца першай дзеі галоўны канфлікт аказаўся на сутнасць вынашчаны, харахтарыстыка вынашчана раскрыліся. Мы рактары канчаткова раскрыліся. Мы ўжо ўзвучылі, што Сяргей «вернецца». Ён сумленны, рашучы, шчыры. Усёй істотай імкнецца гэты чалавек да нашата савецкага жыцця. Значыць, ён дрэнны памочнік Надбайлы, і дзіўна, што той не разумее гэтага. Надбайла ў выкананні Г. Ляўрова-ворат моцны, небеспечны, хітры. Аўтар жа прымушае яго паводзіць дзе неасяцярожна, нават наўняў. Хіба мог ён так лёгка заверыцца чалавек? Прымусяць жа Сяргей служыць ворагам у яго не было дастаткова надзейных сродкаў.

Амаль паралельна з галоўным канфліктам развіваецца лінія адносін Сяргея і Кацубы (артыстка Л. Федчанка). На жаль, Кацуба здаецца вельмі мала месца, роля выпісана слабы. Таму вобраз не атрымаў развіцця. Мы даведваемся толькі, што Каця па-ранейшаму кахае Сяргея, што з Шаркуном у яе няма спраўданага душэўнага блізкасці, і жанчына не пакідае яго толькі таму, каб не саласваць Шаркуну кар'еру.

Каця, на жаль, не адзіна іерод ролю, якія не ўдзельнічаюць у галоўным канфлікце і знаходзяцца ў баку ад барышча за вяртанне Сяргея.

Раман Кацуба ў выкананні А. Аркадзьева — вобраз натуральны, жыццёвы. На жаль, рэжысёр Аркадзьеў недастаткова паправаў з аўтарам, каб уключыць свайго героя ў дзеянне. Кацуба па сутнасці нічога не робіць у п'есе. Ён раз-пораз з'яўляецца на сцэне ў дзіўных адзеннях, але толькі для таго, каб яго зноў звалі ў спалоні («Ванька, табе ж неўдзя ўставаць, ідзі, паляжы...»). Такія ж сціплай роля ў спектаклі і маці Сяргея — Марфу. Артыстка К. Смірнова знаходзіць шмат натуральных бытавых дэталей, якіх зневажае добра характарызуе Марфу, але вобраз яе не раскрываецца, бо яна не ўдзельнічае ў развіцці дзеяння, нават не даведваецца аб становішчы і справах сына. Маці і бацька Сяргея нічога не ведаюць аб функцыях і спектаклі, ствараючы толькі фон для асцяпін герояў. А гэтага вельмі мала. Удзел у падзеях старога Кацубы, яго ўплыў на Сяргея мог бы значна абогрыць драму, дапамог бы яшчэ больш глыбокаму раскрыццю характараў і падзей. Не паказваў аўтар і адносін да чыіка Сяргея яго малодшага брата Віктара, чыіка вобраз якога ўдала выканаў артыст В. Дзямішэў. Але Віктар — ужо ўдзельнік другой драмы, якая разгортваецца побач з галоўным канфліктам, незалежна ад яго. Віктар — хлапец гарачы, смелы, неспрыямы да недакопай, бо добра ўсведамляе сваю рабочую годнасць, верыць у сілу рабочага калектыву. Яго паказваць, захваліць, некая прастаціна чыіцыя, шчыра пачуццў і адносін да людзей адразу выклікаюць павагу і любові да яго. Характар Віктара вельмі сучасны, жыццёвы, і гэта — удача аўтара і акцёра. Віктар адчувае сябе гаспадаром на заводзе, бязлітасна выкрываючы яго. Толькі, мусіць, трэба было паказаць героя не так прастаціна, Шаркуна павінен быць больш асірожным і хітрым — інакш незразумела, як ён трапіў на адказнаў пасаду і трымаўся на ёй да апошняга часу, калі ў ім адзалеку ўжо відаць прайдзіснет і бюракрат.

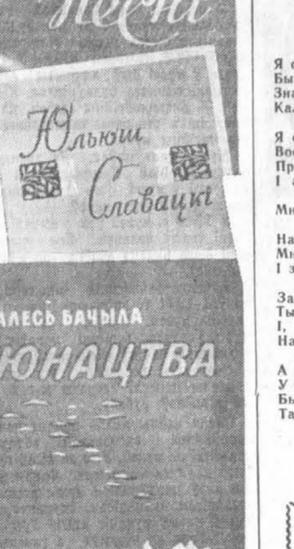
Міколу Шаркуна (выконваюць Г. Ваўда і Ф. Паўан) аўтар малое ажыравіў, дакладнымі штырхамі, але залішне гіпербалізуючы. Ужо пры першым з'яўленні яго на сцэне і асабліва пры сустрэчы з Сяргеем перад намі паўстае махровы бюракрат, кар'ернік і чыік, які прабурае на кіруючы пасаду. У нахабных дэмагічных фразях раскрываюцца яго антыграмадскія погляды на жыццё.

Артысты закладзілі, выкарыстаўшы ролю Шаркуна, паслядоўна і бязлітасна выкрываючы яго. Толькі, мусіць, трэба было паказаць героя не так прастаціна, Шаркуна павінен быць больш асірожным і хітрым — інакш незразумела, як ён трапіў на адказнаў пасаду і трымаўся на ёй да апошняга часу, калі ў ім адзалеку ўжо відаць прайдзіснет і бюракрат.

Глыбока выразна вобраз Вадзімы. Да гэтага часу вобраз маладых людзей, якія сталі «стыліяжамі», малявалі амаль выключна сатырычнамі фарбамі. П. Васілеўскі адхіліў ад штампі, стварыўшы асабліва цікавы вобраз героя Вадзімы — не бязлітасна саласваўшы хлопца, ён па-свойму добры, але ў яго ішчэ, як заўважае Сяргей, «многа смецця ў галаву», многае яму ішчэ незразумела.

Гэтую аўтарскую задуму добра зразумее і аскрава ўвасабіў артыст Ф. Пуховіч. Вобраз у яго выкананні жыццёвы, з ледзь прыкметнай гумарыстычнай афарбоўкай. Ён з'яўляецца ў доме Кацубы ў сваім нездарным «стыліжым» адзенні, з «моднай» прычоскай. Але вось ён застаецца прычыскай. Сяргей, раптам разгубіўшы ўважлівасць, з «моднай» адзення, з ледзь прыкметнай гумарыстычнай афарбоўкай. Ён з'яўляецца ў доме Кацубы ў сваім нездарным «стыліжым» адзенні, з «моднай» прычоскай. Але вось ён застаецца прычыскай.

Беларускія народныя п'есні

Юльіа Славацкі
Юнацтва

На здымку: (зверху ўніз) вокладкі новых кніг, якія выйшлі ў Дзяржаўным выдавецтве БССР: «Беларускія народныя п'есні» (злініс М. Чуркіна), зборнік твораў Юльіа Славацкага і «Юнацтва» А. Бацькіна.

Дэпутаты абмяркоўваюць пытанні культуры

Яндаўна на чарговай сесіі Бялыніцкага раённага Савета дэпутатаў працоўных абмеркавала пытанне аб мерах паліпшынення культурна-асветнай работы ў раёне.

Некаторым бібліятэчным і клубным установам, які адначалі дэпутаты ў сваіх выступленнях, аказаліся дапамогу прайшлі мясцовых калгасаў, цікавіцца іх справай.

Аднак многія кіраўнікі сельскагаспадарчых арцель стаяць у баку ад гэтай важнай справы. Напрыклад, у калгасе імя Чкалава ёсць прасторны клуб, але там не створаны належны ўмовы для культурнага адпачынку калгаснікаў. Клуб дрэнна прапрагануе вопыт працадараў калгаснікаў, жыццёваду.

Не створана адпаведных умоў і для працы клуба калгаса імя Карла Маркса. Тут вельмі беднае абсталяванне: не хапае сталаў, крэслаў і кніжных шафаў. Яндаўна прайшлі набылі на шэсць тысяч рублёў літаратуры. Аднак яе няма куды паставіць. Частка кніг звалена проста на сцёне, а астатнія складзены на кватэрах загадчыка клуба тав. Іганчарова і старшыні калгаса тав. Шаранава.

ВЕРШЫ МАЛАДЫХ ПАЭТАУ

Юр'я СВІРКА
Мікола КУСЯНКО

Ля помніка Люсі Чалоўскай у Барысаве

Я схіліў галаву і стаю прад табой, Бышам я у даўгу, бышам я вінаваты. Знаю, цяжка прышлося Радзіме маёй, Калі ў бойку хазілі такія дзвучаты.

Я стаю і маўчу. Не паграбіла тут слоў, Восені лісьцем чыравым пад ногі упала. Прыймі слоў сціпых пражытых гадоў — І адчуеш, што зроблена вельмі замала.

Мне шкада, што не мог быць з табою ў той дзень, На сябе б я узяў твае раны балочныя. Мне здаецца, што ты у атрад свой ідзеш І зайшла паглядзець на праспект Рэвалюцый.

За Барысавам сонца зару разліла, Ты праз горад ішла, ты на плошчы стаяла. І, наўняў, не лёгкім заданне было, На яго Радзіма цябе паслала.

А ў ясіак за Бірозы не гаснуць кастры, У тумане застылі дугі і палеткі. Бышам нехта і сёння ў лясным гушчары, Там чаканае цябе з разведкі.

Анатоль ДАБРАНСКІ

Вялікая дружба завязалася паміж студэнтамі ВДУ імя Я. І. Леніна і Чарніўскага ўніверсітэта. Нядаўна ўкраінскія студэнты былі гасцямі сваіх сяброў у беларускай сталіцы. Сярод іх быў малады паэт, аспірант Чарніўскага ўніверсітэта Анатоль Дабранскі. У час знаходжання ў Мінску ён пераклаў на ўкраінскую мову і падрыхтаваў да друку вершы маладых беларускіх паэтаў.

Пра долю дзёчыны казалі...
Відам схалілі і панеслі
І разок думу тваю хвалі.
Мы разам з сабрам гэтым часам
У чоўне побачі пралымаў,
І за выноку ляселі разам,
Адліну другога абганялі.
І доўга-доўга нас дзівілі
Твой грукі стая, як вугаль, косы...
Хвастамі хвалі ў човен білі,
І бег на неба месціл босы...
Дайно не бачыма. Не знаю,
Ці ёсць табе хто болей мілы.
Гады плаваюць, гады мінаюць,
І я забываю не маю сіл,
Я кржыць вечар над ракою.
Плыне выноку рачым раздалом.
І ты махаш нам рукою,
Дзёчына любая з Падолля.

Пераклад з украінскай мовы
У. КАРЫЗНЫ.

ГУМАР «ВОЖЫКА»

Так называецца кніга гумару і сатыры, якая выйшла дзямі з друку ў бібліятэцы «Крошадзі». У кніжцы змешчаны творы К. Крапіны, У. Корбана, В. Зуба, П. Кавалева, А. Зарыцкага і іншых аўтараў. А таксама сатырычныя малюнкы беларускіх мастакоў. Кароткая даведка знаёміць з гісторыяй стварэння сатырычнага часопіса «Вожык».

Пераклады твораў беларускіх пісьменнікаў на рускую мову зрабілі Е. Вярэнін і В. Карчагін.

І. БУДЗЬКО
Камедыя ў адной дзеі, дзюх карцінах
Дзёчыны асобы:
СЦЯПАН УВІШНЫ — трактарыст, гадоў 22.
НАСЦІЯ — каміюнтка, толькі што скончыла школу механікаў, гадоў 20.
ВАСІЛЬ — калгаснік, гадоў 23.
ЗОСЯ — калгасніца, гадоў 22.
ГАННА — калгасніца, гадоў 20.
БРЫГАДЗІР — гадоў 35.
Маладзё.

Карціна I.
Вуліца. Лавачка. Некалькі дзёччат і хлапоў спяваюць песню «Зорка Венеры ўзыйшла над зямлёю...»
ВАСІЛЬ (як скончылі). Давайце, дзёччаткі, «Грушыцу» спяём!
ЗОСЯ. Нічога не выйдзе.
ВАСІЛЬ. Чаму?
ЗОСЯ. Бо няма Насці... А без яе я магу табе толькі васьм што праспяваць.

ВАСІЛЬ, Васілёк, Зілёныя вочкі, Ад цябе, Васілёк, Дзёўкі збеглі ў прачкі...
ВАСІЛЬ. А дзе ж Насця?
ЗОСЯ. Велаем, чаму пра Насцю пытаеш...
ВАСІЛЬ. Я проста так. Дзёччатына была кожны вечар, а зараз няма.
ГАННА. Насця сёння аглядае свайго камбайн. Заўтра пачынаюць падборку валкоў — значыць, трэба быць у баявой гатуннасці...
ВАСІЛЬ. То так ты і сказала, а то ўсё неж без толку.
ЗОСЯ. Каб было ўсё да толку, людзі пачынаюць на золку, папрабуюць да вечара, пачуць рабіць нечага, а калі забліскаюць зоры, ідуць дадому ў гуморы... Ясна, дарэгі Васілёк?

ВАСІЛЬ. Ясна, мая залаценькая, мая даражэнькая!
ЗОСЯ (пне).
Васілёк, Васілёк, Носік твой кіратаў, Дзёўкі цябе не кахаюць, Бо ты блазнаваты!
ВАСІЛЬ. Зося, памаўчы!
ЗОСЯ.
Васілёк, Васілёк, Па фігурцы статын, Дзе каханая ты зусім Хлопец непрадатын!

ВАСІЛЬ. Эх, Зося, Зося! Яшчэ ўчора ты мне падабалася... Я марыў пра цябе, як пра зорку, а сёння шчасце ад мяне адвурнулася. І загінулі мае мары, як сонечны прамень за хмарай...
ГАННА. Чуеш, Зося! А ты ці раз казалы, што Васіль цябе не кахае? Аж бач, як прыгожа гаворыць.
ЗОСЯ (пне).
Васілёк, Васілёк, З галавы лахматы, Расчаны кудзёркі добра Ды прыходзь у сваты!
ХЛАПЕЦ. Чуў, Васілёк?
ВАСІЛЬ. Гэта спраўдана голас! Ну, там будзеце здаровы! З вялікай надзеяй адыходжу...

Грамадскасць ушаноўвае юбіляра

Грамадскасць рэспублікі шырока адзначала 60-годдзе з дня нараджэння выдатнага беларускага пісьменніка, вучонага, грамадскага дзеяча Міхаса Ціханавіча Лынькова.

У тэлеграмах і віншавальных лістах, дасланных пісьменніку ў сувязі з яго юбілеем, гучыць шчырае прызнанне яго вялікіх заслуг перад многаназянальнай савецкай літаратурай, адзначалася жшчывардажальны, партыйны пазнак яго творчасці. Чытачы жадаюць любімым пісьменніку доўгіх год жыцця і поспехаў у творчай працы. Гэтыя пачуцці добра выказаны ў адной са шматлікіх тэлеграм, якія паступілі на імя пісьменніка:

Мы Ваших ведаем герояў,
Ваш шлях нялёгі ўсім відаць —
Ад «Талісмана» і ад «Гою»
Да слаўных «Веканоміаў» дзён.
Такім жа шляхам кроціце далей,
У сэрцы хопіць дзюхных струн,
Жывіце «На вялікай хвалі»
І не старэйце, як Ляпуці!

Урачыста праходзіла нядаўна віншаванне М. Лынькова ў Беларускаму акадэмічным тэатры імя Янкі Купалы, дзе сабраліся рабочыя, служачыя, прадстаўнікі партыйных, савецкіх і грамадскіх арганізацый, вучоныя, пісьменнікі, дзёчыны культуры і мастацтва, студэнты.

Вечар адкрыў народны пісьменнік Беларусі Кандрат Крапіна. Ён каротка ахарактарызаваў творчы шлях пісьменніка, гаварыў аб вялікай грамадскай і навуковай дзейнасці М. Лынькова.

Ад Цэнтральнага Камітэта КПБ юбіляра сардэчна вітаў сакратар ЦК КПБ П. С. Гарбуноў. З дакладам аб жыцці і творчасці юбіляру ўручылі шматлікія прыгатаваныя адрасы і памятнікі падарункі.

Прыгатаваныя тэлеграмы, якія паступілі на імя М. Лынькова, зачытаў сакратар праўдзяння Саюза пісьменнікаў БССР М. Ткачоў.

У заключэнне, цёпла сустраці прысутнымі выступіў Міхась Лынькоў.

На здымку: М. Танк (злева) вішае М. Лынькова на гарадскім вечары ў Мінску. Фота У. Крука.

ГРУШЫЦА

Пад блакітным небам Сонца промяняюць, У нас засякі дзёчыны Будзіць поўнымі.
Жыццё наша яснае — Дзьлі прайшлага,
Поле ты калгаснае — Шыр раздольнае...
(Ушныя палабраў мелодыю. У другім куплете падключваюцца яшчэ галасы, а трэці куплет спяваюць усе.)
УВІШНЫ. Дык ты ж, Зося, маладзец! Такую песню склаў...
ЗОСЯ. Маладзец, а ніхто не заўважае...
УВІШНЫ. Усё прыйдзе ў свой час! Заўважыць... (Напявае зноў песню. Усе падохлопваюць.)
ДЗЯУЧЫНА (калі скончылі). Дзёччаткі, галыняе, а дзе месці?
ХЛАПЕЦ. На адпачынку пайшоў...
ДЗЯУЧЫНА. А мя? Заўтра ж уставаць рана! (Усхапалася.)
ГАННА. І то праўда! (Таксама ўстае.)
ХЛАПЕЦ. Дадому ніколі не позна.
ЗОСЯ. Матка дзёчыні я зачыніць, ды як пакусюць пад дзверыма. (Устае). Гурт размыходзіцца (заўваж вучылі). А чаго ж ты, Сіёна, прыкамляе?
УВІШНЫ. Я Грушыцу пачаю!
ЗОСЯ. А я думала, што ты мяне хоць раз дахаты праводзіш.
УВІШНЫ. А Васіль рускі?
ЗОСЯ. (ахнула дзёчыні). Васілі! Я да яго з душою, а ён п'яны ёй, як па балалайцы, дупіць! Усё ж бачы — больш прыёмы інструмент за балалайку!
УВІШНЫ. І на балалайку можна іграць шу-доўна!
ЗОСЯ. А чаму ты на баяне іграеш?
УВІШНЫ. Бо я яго люблю, авладоў імі Ну, божы, дзёчына, дай мяне з думкамі сабрацца! Дзе ад гурту адстанеш... Чуюс — ужо весні дзёчыноў?
ЗОСЯ. (са штучнай злосцю). Сядзі, калода без пачуццяў! Насця ўжо другога пакахла, таму і не прышліў... Насця ўслухіць табе, што яна я камбайн... З ёй Васіль доўга хазіў... У поле пайшлі вясёлы ірвань... Зоркі лічыць...
УВІШНЫ (ухвапіўся). З Васілём? (Хоча ісці.)
ЗОСЯ. Я пажартавала. (Ён зноў сёў). Я вельмі б рада з Насціяй памяншаць... Ёй Васіль, а мне — ты!
УВІШНЫ (злосна). Не дурні галаву! Яна і так залурана!
ЗОСЯ. Васіль усё роўна Насцю адабе. Ён, бач, які статын... Кушарыць, прыгожы... І Насця такая ж... А мы з табою...
УВІШНЫ. Пачакае некалькі... Будзе час, і ты Зося! Пачакае зорную ночку, а тды і Зося... Падыйдзеш да яе, а яна палыціць ад цябе, як камета, толькі хвастом мякне! Будзь здароў! (Запявае.)
(Заканчэнне на 4-й стар.)

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

